Της ΚΑΛΛΙΟΠΗΣ ΡΑΠΑΝΑΚΗ

«Οι Γυναίκες στη Θάλασσα»

Καλή σκηνοθεσία – δυνατές ερμηνείες

Ο Παναγιώτης Μέντης μάς έχει δώσει αρκετά δείγματα της θεατρικής γραφής του και πολλά από τα έργα του έχουν παιχτεί στις αθηναϊκές σκηνές, συμβάλλοντας θετικά στην αύξηση του ρεπερτορίου του νεοελληνικού θεάτρου.

Εμφανές χαρακτηριστικό των έργων του είναι η χαλαρή δομή, γιατί η γραφή του ακολουθεί το συνειρμό της ανθρώπινης σκέψης χωρίς χωροχρονικά όρια παρελθόντος – παρόντος. Έτσι φτιάχνει θεατρικές εικόνες που κινούνται με την ταχύτητα του φιλμ και έχουν και τη δομή μιας ταινίας, κομμάτι – κομμάτι από τις εκφάνσεις της ζωής κάθε χαρακτήρα, μικρά επεισόδια με ρεαλιστικές προδιαγραφές.

Συνήθως σκιαγραφεί μια ίντιγκ – σχηματική πλοκή, έτσι ώστε να μπορεί να είναι «εύπλαστη», να μεγεθύνεται ή να μικραίνει από τη δράση των χαρακτήρων. Με εύστοχους διαλόγους δημιουργεί ρόλους με επίκεντρο τη ρέουσα πραγματικότητα μέσα στις πολιτικοκοινωνικές της διαστάσεις.

Κατ' αυτόν τον τρόπο δίνει την ευκαιρία στους ηθοποιούς να προχωρήσουν πολύ πιο πέρα από μια απλή ταύτιση με το χαρακτήρα, σε μία πολυδιάστατη ερμηνεία που ανιχνεύει το ρόλο, σχολιάζει στο χώρο της πλοκής και την αναπτύσσει μεσ' απ' το πεδίο της υποκριτικής.

Στο συγκεκριμένο έργο, μία δημοσιογράφος, στις καλοκαιρινές διακοπές της γνωρίζει ένα λίγο πρωτόγονο νησιώτη ψαρά, ο οποίος έχει κάνει παιδί με μια Σουηδέζα. Τρίτη γυναίκα στη ζωή του είναι η μητέρα του και όλ' αυτά με φόντο το σύμβολο της θάλασσας.

Ο Κωστής Καπελώνης σκηνοθετεί συντονίζοντας τους γρήγορους ρυθμούς του κειμένου και δίνει μια ζωντανή παράσταση με μουσική Χ. Λεοντή. Συμβολικά και αφαιρετικά τα σκηνικά, εύστοχη έμπνευση της Κ. Σωτηρίου. Η Μ. Κωνσταντάρου, έμπειρη και αξιόλογη ηθοποιός, δίνει «ρέστα». Η Δήμητρα Χατούπη, με θαυμάσια τεχνική και αυτοκυριαρχία, πλάθει ευδιάκριτα το ρόλο της πολυάσχολης δημοσιογράφου, παγιδευμένης στα δίχτυα της έλλειψης χρόνου όπου όλα πρέπει να χωρέσουν: καριέρα, μητρότητα, προσωπικές σχέσεις, έρωτας. Ο Πασχάλης Τσαρούχας, ταλαντούχος και ικανότατος, με φυσικότητα και άνεση αναλύει με λεπτομέρεια τον πρωτογονισμό του νεαρού νησιώτη, το μεσογειακό ταμπεραμέντο του, διατυπώνοντας τρισδιάστατα το ρόλο. Πολύ καλή η Μ. Μιχαήλ.

Μία αρκετά καλή παράσταση όπου οι ερμηνείες των ηθοποιών δίνουν στο έργο τις σωστές σκηνικές διαστάσεις του. Σ' ένα έργο όπου ο συμβολισμός της θάλασσας σε σχέση με τη γυναικεία φύση είναι έντονος, η χαλαρή δομή του κειμένου συντείνει στο να υπογραμμίσει στο πεδίο του υπο-κειμένου αυτή την ένδειξη, η οποία διευκρινίζεται με το αφαιρετικό σκηνικό μιας εύρυθμης παράστασης από το «Θέατρο Τέχνης».